

PAŃSTWOWY WOJEWÓDZKI
INSPEKTOR SANITARNY
w ŁODZI

ZNAKOWANIE ŻYWNOŚCI

Obowiązek znakowania środków spożywczych wynika z art. 9 rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 listopada 2011 r. (Dz. U. L. 304 z 22.11.2011, s. 18) w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Na opakowaniu każdego środka spożywczego powinny się znaleźć co najmniej następujące informacje:

- nazwa żywności;
- wykaz składników;
- wszelkie składniki lub substancje pomocnicze w przetwórstwie, powodujące alergię lub reakcje nietolerancji, użyte przy wytworzeniu lub przygotowywaniu żywności i nadal obecne w produkcie gotowym, nawet jeżeli ich forma uległa zmianie;
- ilość określonych składników lub kategorii składników;
- ilość netto żywności;
- data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia;
- wszelkie specjalne warunki przechowywania lub warunki użycia;
- nazwa lub firma i adres podmiotu działającego na rynku spożywczym;
- kraj lub miejsce pochodzenia;
- instrukcja użycia, w przypadku gdy w razie braku takiej instrukcji odpowiednie użycie danego środka spożywczego byłoby utrudnione;
- w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo, rzeczywista zawartość objętościowa alkoholu;
- informacja o wartości odżywczej.

Ponadto oznakowanie środka spożywczego nie może wprowadzać w błąd, w szczególności:

- co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;
- przez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada;

- przez sugerowanie, że środek spożywczy ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze mają takie właściwości, zwłaszcza przez szczególne podkreślanie obecności lub braku określonych składników lub składników odżywczych;
- przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem.

Z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych w prawie Unii mającym zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego informacje na temat żywności nie mogą przypisywać jakiegokolwiek środkowi spożywczemu właściwości zapobiegania chorobom lub leczenia chorób ludzi bądź też odwoływać się do takich właściwości.

Obowiązkowa informacja o wartości odżywczej obejmuje następujące elementy:

- wartość energetyczną,
- ilość tłuszczu, kwasów tłuszczowych nasyconych, węglowodanów, cukrów, białka oraz soli.

W odpowiednich przypadkach można zamieścić – bezpośrednio w pobliżu informacji o wartości odżywczej – komunikat wskazujący, że zawartość soli wynika wyłącznie z obecności naturalnie występującego sodu. Treść obowiązkowej informacji o wartości odżywczej może zostać uzupełniona informacją o ilości jednego lub większej liczby z następujących składników:

- kwasy tłuszczowe jednonienasycone,
- kwasy tłuszczowe wielonienasycone,
- alkohole wielowodorotlenowe,
- skrobia,
- błonnik,
- witaminy i składniki mineralne.

Poza elementami oznakowania środków spożywczych przepisy prawa żywnościowego regulują również sposób reklamy oraz prezentacji środków spożywczych. Nadrzędnym celem jest bowiem stworzenie rzetelnego i zrozumiałego systemu informowania nas o tym, co jemy.